



*Mevinná  
léčka*

LESTEROVI

STEPHANIE  
LAURENSOVÁ



# *Nevinná léčka*



STEPHANIE LAURENSOVÁ



# *Nevinná léčka*

PŘEKLAD

NINA ŠALAMOUNOVÁ

Český název: Nevinná léčka  
Název anglického originálu: An Unwilling Conquest  
Autorka: Stephanie Laurensová  
Překlad: Nina Šalamounová  
První vydání: Mills & Boon, 1996  
Grafika obálky: Madgrafik  
Odpovědný redaktor: Ivana Čejková  
Jazyková korektura: Dana Wotřelová

© 1996 by Stephanie Laurens  
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska Sp. z o.o.,  
Warszawa 2022

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.  
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

ISBN: 978-83-276-6817-2 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-6818-9 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-6819-6 (PDF)

## PRVNÍ KAPITOLA



„**Z**enete ty chudáky, že by mohli duši vypustit. To nám snad křepčí v patách ďábel, pane? A my před ním utíkáme?“

Otázka vyslovená tím nejjemnějším, takřka nevinným tónem zněla uším Harryho Lestera jako prásknutí bičem, který držel v ruku společně s dlouhými otěžemi, jimiž poháněl kupředu pár šedých závodních koní zapřažených do lehkého otevřeného kočáru.

*Ďábel?* opakoval si v duchu sarkasticky. *Kéž by.* Rty se mu zkroutily do bolestného úšklebku.

„Utíkáme před něčím mnohem horším,“ houkl na Dawlisha, svého čeledína a osobního sluhu v jedné osobě, který stál na zadním stupátku kočáru a čekal na odpověď. „Ani vládce pekel by nemohl být tak děsivý a neodbytný jako zástupy všech těch londýnských matrón. Těch otravných matek dohazovaček, které se na mě vrhají, kdekoli se objevím. Nebesa, jak mně to pije krev,“ potřásl Harry znechuceně hlavou. „Vnucují mi svoje vdavekchtivé dcerušky a nabízejí mi je jako dezert na stříbrném podnose.“

„Bojíte se žen, pane?“ podivil se Dawlish upřímně. „Zrovna vy? Džentlmen s pověstí svůdníka?“

„Už je to tak,“ musel připustit Harry. „A věř mi, že skutečně *je* čeho se bát. Jsou nebezpečné jako dračice, Dawlishi, tyhle úctyhodné matrony, které jsou pilíři vznešené londýnské *société*.“

Čeledín si jenom souhlasně odfrkl. Ačkoli Dawlish nemohl vzhledem ke svému postavení chodit do společnosti a nablýskaný svět londýnské smetánky znal jenom zpovzdálí, měl na matky dohazovačky podobný názor jako jeho pán. Jeho sice nikdo neuháněl, což považoval za své velké štěstí, ovšem ani trochu se mu nezamlouvala představa, že by se mezi něj a jeho pána mohla dostat nějaká žena.

Jakákoli žena!

„Pro mě za mě můžeme nechat Londýn daleko za zádama,“ pronesl Dawlish se svým typickým ledabylým přízvukem a mluvou nižších vrstev. „Máte pravdu, pane. Ty ženský jsou dračice. Vždyť koho by kdy napadlo, že pana Jacka jedna taková užene a vomotá si ho kolem prstu? Chudák Pinkerton, co ten si teďkonc počne?“

Harry se usmál. „O Pinkertona bych si nedělal starosti. Jack ho samozřejmě ze svých služeb nepropustí. Pinkerton se nemá vůbec čeho bát.“

Pinkerton byl sluha Harryho o dva roky staršího bratra Jacka Lestera, který měl krátce před svatbou. Dawlish s Pinkertonem soucítil, protože on sám se děsil jako čert kříže toho, že by se jeho pán mohl oženit a nedejbože si místo něj najít nějakou náhradu. Do Harryho služeb vstoupil coby patnáctiletý čeledín přesně v ten den, kdy druhorozeného Harryho jeho otec, lord Lester, poprvé posadil na poníka. Jestli Dawlish něco zbožňoval víc než sebe, pak to byli koně.

„Ani ty se nemáš čeho bát,“ dodal Harry. „Můžu tě ujistit, že rozhodně nemám v úmyslu podlehnout svodům žádné z těch lstivých bludiček. Proto se ostatně z Newmarketu nevrátíme do Londýna. Až skončí dostihový týden, pojedeme rovnou na Lester Hall.“

„To říkáte teď, že se nemám čeho bát,“ hartusil dál Dawlish, který byl na sluhu neobyčejně drzý a prostořeký. „Pan Jack se taky do ženění nehnal a podívejte se na něj teď. Už to má za pár a past sklapne. Jenom se modlím, abyste si ho nevzal za příklad.“

„Žádné strachy,“ ujistil Harry znovu sluhu. „Já Jacka následovat nebudu.“

V jednom měl ale Dawlish pravdu. V případě Jacka také nikdo nepředpokládal, že podlehne půvabům jedné krásné mladé dámy a zanedlouho ji požádá o ruku. I pro Harryho bylo překvapením, když mu Jack oznámil, že se bude ženit. Protože byl prvorozeným synem a dědicem, samozřejmě se to od něj výhledově očekávalo, ale tohle přišlo jako blesk z čistého nebe.

Harry nesl Jackovo rozhodnutí s nelibostí. Bral to dokonce trochu jako zradu. Protože je od sebe dělily jenom dva roky, vedli až donedávna skoro stejné životy. Vyrůstli spolu, učili se spolu a před deseti lety si oba pořídili byty v Londýně. Domov ale měli stále na rodinném sídle Lester Hall, kde žil jejich otec, který ovšem po pádu z koně před osmi lety nemohl chodit a starat se plnohodnotně o panství, takže část jeho povinností přešla na jeho tři syny. Především na Jacka a na Harryho. Ještě měl dceru, avšak ta byla již vdaná a žila vlastním životem na panství svého manžela.

„Plánujete se držet mimo Londýn až po zbytek svého života, pane?“ zajímal se Dawlish.



„Upřímně doufám, že to nebude potřeba,“ odpověděl Harry. „Zůstanu na venkově jen tak dlouho, dokud londýnským matráonám nedojde, že o jejich dceru nemám zájem. Při troše štěstí na mě do příští sezony zapomenou a najdou si místo mě náhradu.“

„Hlava mi to nebere,“ houkl Dawlish.

„Co ti hlava nebere, darebo?“ zajímal se Harry, protože se jeho sluha významně odmlčel.

„Jeden by si myslel, že někdo s vaší pověstí bude těm ženskéjm pořádným trnem v oku a že od vás budou svoje dcerušky odhánět, abyste je neposkvrnil. A vono ne. Ty hlupačky se perou o jednoho z největších svůdníků v Londýně.“

Harryho rty se zkroutily do úšklebku. „Peníze, Dawlishi, mají velkou moc. Od té doby, co naše rodina díky dobrým investicím zbohatla, jsou všechny moje minulé hříchy zapomenuty.“

Harry čekal, že Dawlish přidá nějakou jadrnou poznámku, ale ten tentokrát mlčel.

Co by k tomu také měl dodat? Harry měl pravdu. Bohatství, které jemu, Jackovi a nejmladšímu z bratrů Geraldovi spadlo nedávno díky prozíravým investicím do klína, fungovalo jako kouzlo. Vykoupilo je z jejich hříchů a očistilo je od minulosti.

Ne že by Harryho hříchy byly nějak veliké. Ve společnosti měl vždycky své místo a býval zván do těch nejlepších domů a salonů, ale než Lesterovi zbohatli, londýnské matráony na něj nepořádaly žádné hony. V tomto ohledu vzrostla jeho atraktivita až s penězi. Do té doby byl okouzlujícím společníkem, tak trochu sukničkářem, skvělým tanečníkem, amatérským boxerem, vynikajícím střelcem a uznávaným chovatelem

výjimečných dostihových koní. Těžil ze svého kouzla osobnosti, stejně jako z atraktivního vzhledu a z přirozených talentů, které mu daly sudičky do vínku. Jeden čas ochutnával v hedonistickém potěšení ženy, podobně jako ochutnával různé odrůdy vína. Byl jako šelma na lovu. Peníze však všechno změnilly.

Udělalovnou zvěř z něho.

Harry však rozhodně neměl v úmyslu nechat se polapit. Na to měl až příliš rád svůj staromládenecký život a svobodu, kterou mu poskytoval.

*Svázat se do kazajky manželství?* pomyslel si posměšně. *To by tak hrálo.*

Pravda, kdysi o manželství vážně uvažoval. Dokonce velmi vážně. Ale od té doby uplynula spousta vody. Na lásku až za hrob nevěřil.

Tiše si odfrkl a soustředil se na cestu, jež se vinula mezi vřesovišti. Po chvíli se před párem jeho šedých koní objevilo rozcestí. Jedna z cest z něj pokračovala do Newmarketu, kam měli s Dawlishem namířeno, a druhá do Cambridge. Koně běželi svižně, jako kdyby věděli, že už za pár mil je v Newmarketu čeká plný žlab a zasloužený odpočinek.

Harry se před rozcestím rozhlédl. Obě silnice byly prázdné, a tak ani nezpomalil a hnal koně dál.

Cesta se kroutila mezi vřesovišti, až je přivedla do malého hájku s vysokými stromy. V dalším okamžiku uslyšel Harry temné zavrčení, které vyšlo z úst jeho sluhu. Hned po něm následovalo zaklení.

„Čert aby vás vzal, pacholci.“

Harry zjistil vzápětí, komu jsou Dawlishova slova určena. Mezi stromy v hájku zahlédl pohyb. Jednou rukou švihl lehce otěžemi a druhou sáhl po nabitě

pistoli, kterou měl uloženou pod sedadlem, těsně za pravou botou.

Jeho sluha se rovněž sklonil pro zbraň.

„Na královský silnici a za bílého dne!“ potrásl Dawlish pohoršeně hlavou. V ruce držel velkou těžkou pistoli a mířil jí za sebe, směrem k hájku. „Ptám se vás, pane, kam tendlecten svět spěje?“

Koně uháněli dál.

Harryho nepřekvapilo, že se je muži, schovávající se mezi stromy v hájku, nepokusili přepadnout. Podle jejich pozic se sice dalo usoudit, že jsou připravení vyběhnout z lesíku ven a zaútočit, ale zjevně se nechystali loupit poprvé. Uměli odhadnout situaci. Harryho šediváci cválali příliš rychle, aby bylo bezpečné se jim postavit do cesty nebo jim rovnou skočit na hřbety. Pro lupiče by to nemuselo dopadnout dobře, a tak se raději rozhodli neriskovat.

Anebo to možná jenom nestihli, protože když Harryho kočár projížděl kolem mužů mezi stromy, zdálo se mu, že zaslechl zlostné klení a nadávky.

Dawlish rovněž zaklel, už podruhé, a znovu se otočil k místu, kde lupiči číhali. Když se nic nedělo, uložil pistoli a odplivl si. „Hrom do mě, jestlivá ti parchanti nešli najisto. Bych vsadil krk na to, že jsem zahlíd’ mezi těma stromiskama vůz. Chtěli na něj naložit uloupenej náklad a tradá.“

Harry se zamračil.

Cesta před nimi se nyní stáčela do strany a za ostrou zatáčku nebylo vidět. Harry sevřel pevněji otěže, které před chvílí bezděky trochu povolil, a přitáhl je nepatrně k sobě, aby koně vjeli do zatáčky bezpečně.

Šediváci vykroužili oblouk – a Harry vytřeštil oči v němém leknutí.

Ze všech sil škubl otěžemi. Koně prudce uhnuli na druhou stranu cesty a zastavili se až těsně u nízkého živého plotu, nespokojeně odfrkující a podupávající. Kočár za nimi se nebezpečně rozhoupal, ale díkybohu zůstal na místě a usadil se zpátky do pružin.

Kolem Harryho uší letěla jedna kletba za druhou.

Harry tomu nevěnoval pozornost. Dawlishovi se ostatně nic tak hrozného nestalo – pořád stál za Harrym na zadním stupátku a neválel se nikde v příkopu. Což se o osazenstvu kočáru před nimi rozhodně povědět nedalo.

Velký robustní kočár, jemuž se Harryho zpěnění šediváci vyhnuli na poslední chvíli, ležel převrácený uprostřed cesty a z velké části ji blokoval. Na první pohled to vypadalo, že příčinou nehody bylo rozlomené zadní kolo. Nepoškozená kola na jedné straně kočáru trčela do vzduchu a stále se pomalu otáčela, z čehož Harry usoudil, že k neštěstí muselo dojít jen krátce před tím, než na místo dorazil on s Dawlishem.

Mladý chlapec, pravděpodobně čeledín, se právě pokoušel vytáhnout z příkopu hystericky plačící dívku. Starší muž, podle všeho kočí, se skláněl nad hubenou šedovlasou ženou, která napůl ležela a napůl seděla na zemi a držela se za kotník.

Koně zapřažení do převráceného kočáru v panice pohazovali hlavami, poulili velké hnědé oči a snažili se dostat pryč z místa.

Harry s Dawlishem beze slova seskočili na zem a běželi vyděšená zvířata uklidnit.

Trvalo dobrých pět minut, než se jim pár statných, silných a tvrdohlavých koní podařilo utišit. Když koně konečně zůstali stát, nechal je Harry v Dawlishových rukou a zamířil k cestujícím z převráceného kočáru. Mladý čeledín se stále pokoušel dostat na nohy uplakanou dívku, zatímco kočí s ustaraně svráštělým obočím si nevěděl tak docela rady s šedovlasou ženou na zemi a jen na ni bezradně zíral. Vypadal provinile.

„Můj kotník,“ zasténala žena, když k nim Harry přišel. V tváři se jí zračila bolest. „Zatraceně, Joshuo, až se postavím na nohy, stáhnu tě z kůže, ty holomku jeden. *Jestli* se vůbec někdy postavím na nohy.“

Harry protáhl koutek úst. Tón hlasu a poněkud jadrnější slovník šedovlasé ženy mu nápadně připomínal věčné hartusení jeho drzého sluhy Dawlisha.

Kočí jménem Joshua se narovnal a vystrašenýma očima se podíval na Harryho.

„Zůstal někdo v kočáru?“ zeptal se Harry.

Kočí otevřel šokovaně ústa, ale nevyšel z nich ani hlásek.

„Dobrotivé nebe!“ vykřikla žena s poraněným kotníkem vyděšeně. „Ach ano, ovšemže je někdo v kočáru! Paní a slečna Heather.“ Při těch slovech se obrátila na kočího, který stál nad ní. „Nebesa, Joshuo!“ obořila se na něj rozezleně a dlaní jej udeřila do nohy. „Co tady ještě děláš? Nestůj nade mnou jako solnej sloup a běž pomoci paní a slečně Heather. Slyšíš mě, ty hlupáku? Pohni sebou a neciv na mě, jako kdybys spolkl mouchu.“

„Jenom klid,“ ozval z kočáru melodický ženský hlas, který zněl vyrovnaně a dokonce chlácholivě. „Panika ničemu nepomůže.“

„Madam!“ vyhrkla služebná. „Jste v pořádku?“

„Ano, já i Heather jsme v naprostém pořádku, jsme pouze maličko otřesené.“ Čistý, průzračný a velmi ženský hlas nepatrně zaváhal, načež dodal: „Jediná potíže vězí v tom, že se nemůžeme dostat ven.“

Harry tiše zaklel a rázným krokem vykročil směrem ke kočáru převrácenému na bok. Cestou si sundal z hlavy klobouk, aby mu nepřekážel, a odhodil ho vedle sebe. Poté, co rychlým pohledem obhlédl situaci, zamířil k velkému zadnímu kolu kočáru, které trčelo do vzduchu, vzal za něj a zkontroloval, jestli je kočár stabilní. Teprve pak se na kolo svižně vyhoupl, sehnul se, opatrně se natáhl ke kličce a otevřel dvířka.

Až doposud to šlo vcelku snadno. Převrácený kočár ležící na boku na rozlomeném kole se nekymácel a zdál se být pevně usazen na silnici.

Harry se jednou nohou opřel o schůdek pode dveřmi, naklonil se do kočáru a pohlédl dovnitř.

Několik okamžiků mu trvalo, než se ve změti dvou ženských těl a širokých sukní zorientoval. Když už se mu to téměř podařilo, jedna z dam – ta starší, ačkoli stále ještě velmi mladá, zcela jistě ne ani třicetiletá – pohnula hlavou a Harry...

Na zlomek okamžiku oněměl. Měl pocit, že se ocitl ve snu a něco krásného se mu zdá. Sluneční paprsek dopadající otevřenými dveřmi šikmo na její tvář jí rozzářil bezchybnou krémovou pleť a velké, mlhavě modré oči, takže se Harrymu chvíli zdálo, jako kdyby se díval časně po ránu na hladinu jezera, v níž se zrcadlí vycházející slunce. Musel několikrát zamrkat, aby dokázal znovu zaostřit – a aby se vzpamatoval a začal jednat.

Byl zasažen způsobem, jaký nečekal. A jaký se mu ani trochu nelíbil.

Žena měla jemnou srdcovitou tvář s vysokými lícními kostmi, malou, ale odhodlanou bradou a širokým čelem, jež lemovaly tmavé vlasy, stažené do úhledného drdolu. Nos měla úzký a rovný a rty plné, sytě růžové a krásně vykrojené. A její pleť... Harry polkl. Měla tu nejzářivější pleť, jakou kdy viděl. Oči mu sklouzly po elegantní linii její štíhlé šíje k plným nadrům, jež se vzdouvala pod tmavě modrými cestovními šaty.

V dlaních ho zamrazilo a rychle se podíval zpátky do jejího obličej.

Až nyní si všiml, že velké modré oči neznámé krásky jsou lemované dlouhými černými řasami. Po zádech mu přeběhl mráz a v žaludku ho zašimralo.

Lucinda Babbacombeová si nebyla jistá, jestli se během nehody kočáru neudeřila silně do hlavy a neupadla do jakéhosi mráкотného stavu, podobného hlubokému snu, jež nelze nijak ovlivnit. Co jiného než halucinace by mohlo vysvětlit a také ospravedlnit hříšnou představu, která se jí vkradla do mysli?

Když pohnula hlavou a podívala se nahoru, spatřila nad sebou siluetu, od níž nemohla odtrhnout zrak. Vysoký, velmi štíhlý muž se širokými rameny, úzkými boky a dlouhýma, svalnatýma nohama na ni shlížel jako majestátní a vznešený řecký bůh, který se dívá na Zemi z nebe. Slunce za jeho hlavou pronikalo skrz jeho husté zlaté vlasy a vytvářelo mu kolem obličej svatozář. Protože měl zastíněnou tvář, nedokázala rozpoznat jeho rysy, avšak instinktivně tušila, že je stejně působivá jako jeho silueta.

Sklouzla očima o něco níž a všimla si, že je oblečený velmi elegantně, ale nikoli výstředně. Měl na sobě přiléhavý šedý kabát, perfektně střižený a stylový, a kalhoty v barvě slonovinové kosti, což zvýrazňovalo dlouhé svaly na jeho stehnech. Na lýtkách měl natažené vysoké boty a vázanku mu zdobil ozdobný zlatý špendlík.

Srdce se jí sevřelo, ale pak jí došlo, že on její rysy vidí – a dost možná viděl i obdivný pohled v jejích očích –, a uhnula pohledem. Cizinec ji však přinutil, aby se na něj podívala znovu, protože k ní natáhl dlouhou paži. Jak se pohnul, ucítila slabý závan jeho kolínské.

„Vezměte mě za ruku, madam,“ vyzval ji. „Vytáhnou vás nahoru. Jedno z kol je zlomené a není možné kočár v tomhle stavu zvednout.“

Hlas měl hluboký, se sametovými podtóny. Kdyby ho měla Lucinda popsat nějak určitěji, přirovnala by ho k horké a velmi husté čokoládě. Nebo k tmavému sametu.

Muž se opřel kolenem o stupátko u dveří a natáhl paži blíž k ní. Jak změnil polohu, tvář vykoukla ze stínu a ona spatřila jeho rysy.

Její tušení bylo správné. Jeho obličej byl stejně působivý jako jeho silueta a impozantní výška.

Nebesa, na co to myslí? Právě měli nehodu, Heather leží částečně pod ní, venku kvílí Amy a služebná Agatha má podle všeho poraněný kotník. A místo toho, aby se Lucinda nechala co nejrychleji vytáhnout a pomohla ostatním, zírá na neznámého muže a v hlavě se jí honí hříšné představy.

„Podejte mi ruku,“ řekl muž znovu.



Poslechla ho a natáhla k němu volnou ruku. Neznámý zachránce sevřel prsty pevně její zápěstí. Lucinda si uvolnila druhou ruku a chytila ho za předloktí. A pak najednou stála na velkém zadním kole vedle něj.

Zvedl ji tak lehce, jako kdyby skoro nic nevážila. A tak rychle, že si ani nestačila všimnout, že ji při tom pohybu objal kolem pasu a teď ji dál přidržuje v objetí, aby neuklouzla nebo neztratila rovnováhu a nespadla z kola na zem.

Tiše vydechla. Oči měla v úrovni jeho rtů, což způsobovalo, že jí srdce tlouklo stále rychleji. Muž měl rty sevřené do přísné linie a brada pod nimi byla široká, pevná a odhodlaná. Čelisti měl hranaté a patricijská linie jeho nosu prozrazovala, že patří do dlouhého a hrdého rodu. Měl ostré rysy a průzračné, světle zelené oči. Když se jejich pohledy střetly, Lucinda měla pocit, že se v jeho zelených hlubinách každou chvílí utopí. Tělem se jí rozlévala jedna vlna horka za druhou.

*Nebesa...*

„Opatrně,“ přerušil cizinec náhle krátké ticho, které mezi nimi zavládlo.

Hlavou jí blesklo, před jakým nebezpečím ji teď vlastně varuje.

„Budu vás muset spustit na pevnou zem,“ dodal, a než stačila něco poznamenat, posunul ruce z jejího pasu nahoru, pod její paže. „Necukejte sebou, abyste mi nevyklouzla,“ řekl. „Nezkoušejte sama skočit. Mohla byste se zranit. Jste připravená?“

Lucinda přikývla a Harry ji nadzvedl do vzduchu a spouštěl ji vedle kola dolů, kde ji od něj převzal její

sluha Joshua. Konečně Lucinda ucítila pevnou půdu pod nohama a dlouze vydechla. Když se podívala vzhůru na svého zachránce, skláněl se opět směrem dovnitř kočáru, aby vytáhl ven také její nevlastní dceru, sotva sedmnáctiletou Heather.

Lucinda se zatím vydala k příkopu, kde stále ještě kvílela mladičká služebná Amy, jako kdyby ji na nože brali. Dívka se zdála být strachy bez sebe.

Lucinda se zamračila, sklonila se nad ni a uštědřila ji ostrý políček, aby zastavila ten plačtivý nářek. „Tak dost,“ řekla sice důrazně, ale zároveň klidně, jako kdyby mluvila o počasí nebo o pečení sušenek. „Zvedni se, Amy, a běž za Agathou. Potřebuje tvoji pomoc.“

Dívka rozšířila oči zalité slzami a několikrát zamrkala. Zdálo se, že políček pomohl a že je konečně při smyslech.

„Ano, madam,“ zamumlala a setřela si z tváří slzy. Pak se podívala na mladého čeledína Sima, který právě poněkud rozpačitě zevloval opodál, a začala se neohrabaně škrábat na nohy.

Lucinda nečekala, až se Amy dostane z příkopu, který byl naštěstí suchý, a rychlým krokem kráčela ke starší služebné s šedivými vlasy, stále ještě ležící na cestě a s tváří napjatou bolestí.

„Sime,“ obrátila se Lucinda cestou ke služebné na čeledína. „Pomoz s koňmi. A odstraň z cesty tyhle kameny,“ ukázala na několik ostrých kamenů, kolem nichž právě procházela. „Troufám si tvrdit, že jsme na jeden z nich nešťastně najeli a kolo se zlomilo kvůli němu.“

„Ano, madam,“ houkl Sim.

„Až s tím budeš hotový, začni vykládat kočár.“  
Sim kývl. „Ano, madam.“

Lucinda se zastavila u Agathy a sehnula se k ní. „Jak špatné to je?“ zeptala se.

Agatha přimhouřila oči bolestí. „Je to jenom kotník, madam,“ zamumlala.

Lucinda si klekla, aby mohla prozkoumat zraněnou nohu. „Je už pěkně nateklý,“ řekla. „A ty jsi bílá jako stěna.“

„Nesmysl. Za chvíli to...“ Agatha zasténala a oči se jí zaleskly slzami.

„Za chvíli to nepřejde,“ řekla tiše Lucinda. „Musím ti tu nohu ovázat.“ S těmi slovy se zvedla a utrhla ze spodničky Amy pruh látky, který byl mokrý od toho, jak si do měj mladá služebná utírala slzy.

Zatímco Lucinda ošetřovala poraněný kotník, Agatha kolem sebe vrhala podezíravé pohledy.

„Raději zůstaňte u mě, madam,“ šeptala. „A mladou slečnu také držte při sobě. Ten pán může být džentlmen, ovšem neznáme ho. A rozhodně se na něj dá dívat.“

„Nesmysl,“ odbyla Agathu Lucinda, ačkoli služebná měla pravda. Na vysokého muže se zlatými vlasy a zelenýma očima se rozhodně *dalo dívat*. „Zachránil nás veskrze džentlmenským způsobem, za což mu musím patřičně poděkovat,“ dodala. „A ty se přestaň rozčilovat.“

„Jenom si na něj dejte pozor,“ zasyčela Agatha. „Neviděla jste ho ještě jít.“

„Jít?“ opáčila Lucinda. Jakmile se zvedla a oprášila si ruce, pochopila, co měla Agatha na mysli. Heather už byla z kočáru venku a běžela k ní.

A za ní kráčet jejich zachránce.

Vypadal jako velký silný dravec. Byl elegantní, precizní, ale Lucinda cítila pod jeho dokonale uhlazeným povrchem něco divokého a nespoutaného.

Něco nebezpečného.

Bezděky se zachvěla.

„Dovolte, abych se vám představil, madam,“ řekl. „Harry Lester – k vašim službám.“

S těmi slovy se galantně uklonil, vzal ji za ruku a naznačil polibek na její prsty. Když se narovnal, na rtech mu hrál lehký úsměv, jenž zjemňoval jeho ostře řezané rysy.

Lucinda fascinovaně zírala na jeho usmívající se, krásně vykrojené rty. Pak zvedla oči k jeho zeleným tůním – a rychle jimi zase uhnula na stranu.

„Upřímně vám děkuji za vaši pomoc, pane Lestere,“ řekla nahlas. „I za pomoc vašeho čeledína,“ otočila hlavu k Dawlishovi, který společně se Simem vypřahoval již klidné koně z postrojů. „Měli jsme obrovské štěstí, že jste jeli právě kolem.“

Harry si vzpomněl na muže schovávající se mezi stromy v hájku a lehce se zamračil. Nejspíš měla pravdu a skutečně bylo velkým štěstím, že jeho koně vjeli do zatáčky krátce po nehodě.

„Budete tak laskavá, madam,“ pronesl hlubokým hlasem, „a necháte mě, abych vás a vaši –“ Zvedl obočí a pohlédl na mladší z obou žen.

Ta starší, Lucinda, se nepatrně usmála. „Dovolte mi, abych vám představila svoji nevlastní dceru Heather Babbacombeovou.“

Heather udělala malé pukrle a Harry odpověděl mírnou úklonou.

„Jak jsem řekl, madam, doufám, že mě necháte, abych vás a vaši nevlastní dceru dovezl do cíle. Mohu vědět, kam jste měly namířeno?“

„Do Newmarketu,“ odpověděla Lucinda. „Děkuji vám za nabídku, pane Lestere, ale musím se postarat o své lidi.“

„Přirozeně,“ připustil Harry a v duchu přemýšlel, jaká z dam by se v takovéto situaci starala o své služebnictvo. „Můj sluha se však o všechno postará za vás. V Newmarketu to dobře zná a bude vědět, co dělat a na koho se obrátit. Nemám pravdu, Dawlishi?“

„Ach, opravdu?“ opáčila Lucinda se zjevnou úlevou. „Jaké štěstí!“

Okamžitě se obrátila k Joshuovi a začala ho zasypávat lavinou příkazů.

Harryho sluha mezitím cosi tiše zavrčel a počastoval svého pána vyčítavým ohledem.

Lucinda jeho rozpoložení vycítila a podívala se na něj. „Je zde nějaký problém?“ zeptala se starostlivě.

„Žádný problém, madam,“ odpověděl rychle Dawlish, aby se vyhnul Harryho přísnému napomenutí. „Dojedu na jednom z těch vašich koní pro vozík a seženu někoho, kdo zvedne kočár a opraví vám kolo.“

„Přesně to uděláš,“ kývl na sluhu přísně Harry a otočil se k Lucindě. „Myslím, že bychom měli vyrazit, paní Babbacombeová,“ řekl. V hlavě mu opět probleskla vzpomínka na několik mužů v hájku. „Pojďte, pomůžu vám i vaši nevlastní dceři na kozlík svého kočáru.“

„Doufám, že Agatha bude v pořádku,“ poznamenala Lucinda, když kráčeli k páru Harryho šediváků.

„Vaše služka?“

Lucinda přikývla.

„Řekl bych, že její kotník bude pouze vymknutý. Kdyby si ho zlomila, bolel by ji o poznání víc.“

Její mlhavě modré oči prozářil vděčný úsměv. Lucinda předstírala, že nevidí Agathiny nesouhlasné pohledy, a dodala: „Možná bych tu měla počkat aspoň do doby, než pro moje lidi přijede vozík.“

„Ne,“ pronesl ostře, takže se na něj Lucinda zaraženě zadívala. „Promiňte, paní Babbacombeová, ale tohle je divoký kraj a v okolí by se mohli pohybovat lupiči. A Newmarket je jen dvě míle odtud. Dawlish a vaši dva mužští sluhové se o všechno postarají, věřte mi. Chlapče,“ zavolal pak Harry na Sima. „Nalož zavazadla svých paní do mého kočáru.“ Když se setkal znovu s Lucindinýma očima, všiml si, že si ho měří studeným a nesouhlasným pohledem. „Promiňte, paní Babbacombeová,“ ztišil hlas, „ale opravdu bych vám nedoporučoval, abyste se zde vy a vaše nevlastní dcera zdržovaly.“

Lucinda po chvilce váhání přikývla. „Nepochybně máte pravdu, pane Lestere. Joshua, Sim a váš sluha se o Agathu a Amy jistě dobře postarají a přivezou je za námi.“

Lucinda udělila Joshuovi ještě další příkazy a Harry dal mezitím stranou pár instrukcí Dawlishovi. Heather si vyměnila několik vět s Agathou. Když se zdálo být všechno vyřešeno, pomohl Harry na kozlík nejprve mladé dívce. Poté natáhl ruku k paní Babbacombeové, která ji trochu váhavě přijala.

Byla štíhlá, vysoká a měla plné měkké křivky, nejkrásnější, jaké za dlouhou dobu viděl. Když stála vedle jeho kočáru, na chvíli v ní spatřil cosi hluboce

ženského, snad dokonce mateřského. Měla nádhernou krémovou pleť, ale její lesklé, sytě hnědé vlasy by byly ještě mnohem krásnější, kdyby nebyly stažené do tak pevného drdolu. Harryho svědily prsty v pokušení pročísnout její hedvábné kadeře prsty a uvolnit je.

„Jste připravena, paní Babbacombeová?“ zeptal se.

„Ano, pane Lester, děkuji vám.“

Harry ji znovu – ten den už podruhé, uchopil kolem pasu a vysadil ji na kozlík svého lehkého sportovního kočárku, naloženého jeho a jejich zavazadly. Lucinda seděla mezi Heather a panem Lesterem, který se vyhoupl na kozlík hned za ní, vzal do ruky otěže a pobídl koně do klusu. Když projížděli kolem Agathy, zvedla ruku na pozdrav a zoufale se snažila nevnímat jeho pevné svalnaté stehno, jež se dotýkalo její nohy.

Harry se pokoušel o to samé. Zoufale potřeboval nějaké rozptýlení, a tak se rozhodl zapříst rozhovor.

„Jedete z Cambridge, paní Babbacombeová?“ zeptal se.

„Ano,“ pokývala Lucinda horlivě hlavou. I jí přišlo rozptýlení více než vhod. „Strávily jsme tam s Heather týden. Chystaly jsme se odtud dnes odjet hned po obědě, ale zdržely jsme se v místních zahradách. Jsou vskutku nádherné.“

„Z tohoto kraje však nepocházíte, nebo ano?“ pokračoval Harry v otázkách. Usoudil tak z nepatrného přízvuku, který občas zaslechl v její řeči.

„Ne,“ pousmála se Lucinda. „Jsme z Yorkshiru.“

*Ze severu,* pomyslel si Harry.

Tedy to odhadl dobře.

Lucinda zaváhala, ale pak dodala: „Pravdou je, že v současné době žijeme spíše jako... tuláci.“

„Tuláci?“ nedokázal skrýt Harry údiv.

Jestli tato elegantní dáma a její dcera někoho nepřipomínaly, pak to byli právě tuláci. Nebyl si jistý, co si pod tím má představit.

Lucinda si vyměnila s Heather pobavený úsměv.

„Vysvětlím vám to, pane Lestere,“ přikývla pak. „Před necelým rokem můj manžel – a otec Heather – zemřel. Většina jeho majetku přešla do rukou bratrance mého manžela. Včetně domu, kde jsme všichni žili, a okolních pozemků. Ztratily jsem domov, a proto jsme se s Heather rozhodly, že rok smutku strávíme cestováním, a teprve pak se rozhodneme, kde se usadíme. Ani jedna z nás toho do manželovy smrti z Anglie příliš neviděla.“

V Harrym se při jejích slovech probudila zvědavost – a ještě něco dalšího, z čehož neměl zrovna velkou radost, když uvážil, že právě prchá před dračicemi ze *société*. Snad touha? Chtíč?

„Odvážný plán,“ poznamenal nahlas. „Mohu se zeptat, kde plánujete v Newmarketu přespat?“

„V hostinci Barbican Arms na High Street,“ odpověděla Lucinda.

Harryho rty se ztenčily. Hostinec Barbican Arms dobře znal. Nacházel se přímo naproti Jockey Clubu a Harry v něm byl už mnohokrát ubytován. Na dostizích, které se ve městě pravidelně konaly, nemohl coby úspěšný chovatel dostihových koní samozřejmě nikdy chybět.

„Tváříte se, jako kdybyste měl nějaké výhrady,“ všimla si Lucinda jeho výrazu.

„Víte o tom, že právě začíná dostihový týden, paní Babbacombeová?“ odvětil jí Harry otázkou.



Lucinda se zamračila. „O tom jsem až dosud nic neslyšela. Znamená to, že v hostinci bude plno?“

„Ano,“ přisvědčil. „Jsem si jistý, že nemají ani jeden volný pokoj.“

A i kdyby měli, ani tak by to během dostihového týdne nebylo vhodné prostředí pro dvě ctnostné dámy. Newmarket momentálně přetékal nejenom chovateli koní a žokeji, ale také sázkaři a londýnskými sukničkáři, kteří přijali za zábavu, což zahrnovalo jak koně, tak krásné ženy. A paní Babbacombeová byla se svou krémovou pletí, měkkými křivkami, hedvábnými tmavými vlasy a mlhavě modrýma očima jedna z nejkrásnějších žen, jaké kdy potkal.

Útroby mu sežehla touha – překvapivě prudká a nečekaně silná. Harry v duchu zaklel.

„Nemáte ve městě někoho známého, u koho byste mohly zůstat?“ zeptal se.

„Ne,“ zavrtěla Lucinda hlavou. „Jsem si ale jistá, že seženeme nějaké ubytování. Když ne v Barbican Arms, pak v hostinci Green Goose.“

„Kde že?“ vyhrkl Harry nesouhlasně.

Lucinda si ho přeměřila překvapeným pohledem.

„V Green Goose nemůžete bydlet,“ zdůraznil. Odměřený výraz v jejích očích ignoroval.

„Proč ne?“ chtěla vědět.

Harry otevřel ústa, ale nenašel vhodná slova. „Nezáleží na tom, proč ne. Zkrátka zapomeňte na to, že byste mohly bydlet v Green Goose.“

Lucinda zvedla poněkud podrážděně bradu. Nebyla zvyklá, aby jí někdo něco nařizoval. A obzvláště ne zcela cizí muž, kterého viděla poprvé v životě. Ano, pomohl jí z převráceného kočáru, ale to neznamenalo,

že bude rozhodovat o tom, kde budou nebo nebudou s Heather bydlet.

„Děkuji vám za péči, pane Lestere,“ pronesla škrobeně, „ale bude stačit, když nás vysadíte před Barbican Arms. My už se o sebe dokážeme postarat.“

Harry si představil, jak překrásná paní Babbacombeová s měkkými křivkami stojí na hlavní newmarketské ulici High Street a kolem ní proudí davы džentlmenů, sázkařů a čeledínů. Věděl velmi dobře, jaké pozdvižení by mohla mezi všemi těmi muži natěšenými na dostihy vyvolat. A ani trochu se mu ta představa nezamlouvala.

„Ne,“ řekl proto nahlas.

Lucinda zamrkala. „Co prosím?“

„Nemohu vás vysadit před hostincem Barbican Arms, paní Babbacombeová.“

„Jak to myslíte?“ šlehla po něm Lucinda nesouhlasným pohledem.

Harry chápal její rozpoložení. Svým způsobem měla pravdu. Nebylo jeho věcí, kde ona a její nevlastní dcera přenocují. Neměl by se o to vůbec zajímat. Nakonec měl svých starostí dost.

Nemohl si však pomoci.

„Zkrátka a dobře není vhodné, aby dvě mladé dámy bez doprovodu zůstávaly během dostihového týdne v Barbican Arms,“ zdůraznil. „Ani nikde jinde ve městě.“

„My máme doprovod, pane Lestere,“ připomněla Lucinda Harrymu, že ve skutečnosti cestují se čtyřmi sloužícími, Joshuou, Simem, Agathou a Amy. „Kromě toho jsem více než schopná se o sebe a o Heather postarat sama.“

*Tak jako doted,* dodala v duchu. *Tak jako to dělám už od svých šestnácti let.*

„Jen jestli se trochu nepřeceňujete,“ zabručel Harry. Jeho slova nebylo zřetelně slyšet, protože právě vjeli do Newmarketu a kola kočáru drkotala po dlaždicích.

„Promiňte?“

„Už jste někdy byla v koňském městě, kde se zrovna konají dostihy?“

„Ne, ale –“

„No prosím,“ nenechal ji domluvit. „Nevíte vůbec nic o tom, jak to během závodů chodí. Zatraceně, ženská, jestli mi nevěříte, podívejte se pořádně kolem sebe!“

Lucinda se rozhlédla po High Street, kterou právě jeli. Harry musel zpomalit, protože na úzkých chodnicích i na ulici byla spousta lidí.

Spousta mužů.

Ať se podívala, kam se podívala, všude viděla jenom samé pány. Někteří šli pěšky, jiní kolem nich projížděli v sedle nebo seděli na kozlíku sportovních kočárů, další tvořili skupinky a horlivě o čemsi diskutovali – patrně o chystajících se závodech, kvůli kterým do Newmarketu přijeli.

Pokud si jí a její nevlastní dcery někdo z pánů všiml, zastavil se a zadíval se na ně pozorněji a se zjevným zájmem. Ve městě toho času plném mužů byly s Heather čímsi jako pouťovou atrakcí.

Pak si najednou Lucinda všimla, že se Heather instinktivně přikrčila a přitiskla se pevněji k jejímu boku, jako kdyby se před všemi těmi zvědavými pohledy chtěla chránit. Nebyla zvyklá na tolik pozornosti a na to, aby ji někdo tak nepokrytě okukoval.

„Lucindo?“ zašeptala Heather nejistě a upřela na nevlastní matku oříškové oči.

Lucinda ji poplácala po ruce a zmrazila očima džentlmena na kozlíku kočáru, který se hnal kolem nich a ještě se za nimi otáčel. Pak se obrátila na pana Lestera.

„Přesto tady zůstaneme. Mohl byste nám zastavit...“ Zmlkla a nevěřičně se dívala na vývěsní štít hostince Barbican Arms, kolem kterého pan Lester právě projel, aniž by zpomalil. „Tady to bylo,“ řekla ostře. „Právě jsme minuli Barbican Arms.“

Harry se zachmuřeným obličejem přikývl.

„Proč jste nezastavil? Zastavte!“

„Nemůžete zůstat ve městě.“

„Můžu!“

„Jen přes moji mrtvolu,“ zavrčel Harry a v duchu zasténal. Tváře paní Babbacombeové vedle něj se začaly červenat rozčilením. Hlavou mu probleskla myšlenka, jak by asi vypadala v jeho náruči, s tvářemi rozpálenými nikoli vztekem, ale touhou.

Viděl, jak se její modré oči zúžily. „Mám tohle snad považovat za únos?“

Její hlas mu sliboval dlouhou a bolestivou smrt, pokud okamžitě nezastaví. Harry se to rozhodl riskovat.

Na konci High Street davy prořídly. Harry švihl nad hřbety šediváků bičem a koně se rozlétli vpřed. Dlažební kostky vystřídala pevná cesta. Podíval se na dámu vedle sebe a konečně odpověděl.

„Považujte to za násilnou repatriaci.“

## DRUHÁ KAPITOLA



„**N**ásilná *repatriace*?“ opakovala po panu Lesterovi Lucinda nechápavě.

Harry se na ni zadíval přimhouřenýma očima a pokývl krátce hlavou. „Zdá se mi to výstižné, madam,“ řekl. „Jak už jsem zmínil. Vy ani vaše nevlastní dcera *nepatříte* do města, ve kterém se právě pořádají dostihové závody. A už vůbec *nepatříte* do hostince, v němž jsou toho času ubytováni výhradně muži. Já vás odvezu do prostředí, kde se budete cítit mnohem lépe. Věřte mi. Do prostředí, do kterého *patříte*,“ dodal a pohledem přešel po jejích elegantních cestovních šatech a postavě s měkkými, velmi smyslými křivkami.

Lucinda se ohlédla za sebe a zamračila se. Její služebnictvo už bylo z dohledu, převrácený kočár rovněž a ona i sotva sedmnáctiletá Heather byly vydány napospas tomuto uhrančivému cizinci a jeho rozměrům, což se jí ani trochu nelíbilo. Samozřejmě mu byla vděčná za to, že jí a její nevlastní dceři nabídl odvoz. To mu ovšem nedávalo žádné právo, aby jí mluvil do života. Kdo si vůbec myslí, že je? Král a ona jeho poddaná?

„Patřím tam, kde se *sama rozhodnu být*, pane Lesterě,“ zdůraznila proto přísně. „A já jsem se rozhodla jet do Newmarketu.“

Harry nevyपाल, že by hodlal vzít její slova na zřetel. Naopak se tvářil, jako kdyby ho snad ani nezajímalo, co mu říká.

„Prosím, otočte koně a vraťte se.“

„V žádném případě. V Newmarketu vás nevyasadím, paní Babbacombeová,“ opakoval znovu nekompromisním tónem. „To si nevezmu na svědomí.“

Ještě jednou přejel očima po jejích měkkých křivkách, načež otočil hlavu a upřel zrak na cestu, která se vlnila před nimi.

Lucinda polkla. Všechno se v ní bouřilo, avšak nezdálo se, že by ho dokázala přesvědčit, aby koně otočil. „Potom mi alespoň povězte, kam nás vezete, pane Lesterě. Co je to za prostředí, do kterého podle vás *patřím?*“ opáčila s lehkou ironií v hlase.

„Jedeme do domu mojí tety, lady Hallowsové,“ odpověděl Harry. „Bydlí kousek za městem a poskytne vám mnohem pohodlnější a příjemnější pokoje, než jaké byste našla v některém z hostinců v Newmarketu.“

Lucinda zaskřípala v duchu zlostně zuby. Doby, kdy nechala ostatní, aby řídili její život, byly dávno pryč. A ona se k nim nehodlala v žádném případě vracet. Právě nyní však bohužel neměla příliš možností, jak přimět pana Lesteru, aby ji dovezl k hostinci, kde měla v plánu se ubytovat. Musela by převzít otěže, ale jako rozumně uvažující žena věděla, že něco takového je zcela nereálné. Harry Lester byl skoro o hlavu vyšší, měl mnohem víc síly a nadto

působil velmi odhodlaně. Nesouhlas s jeho jednáním vložila Lucinda alespoň do svého hlasu.

„Jak víte, že vaše teta nebude mít pokoje pro hosty obsazené?“ zeptala se příkře.

„Teta je už mnoho let vdovou a návštěvy, které by se u ní zdržely déle než jedno odpoledne, mívá jenom velmi zřídka,“ vysvětloval Harry. „Žije pouze se služebnictvem ve velkém a prostorném domě obklopeném rozlehlou zahradou. Nezmínila jste se před chvílí, že máte ráda zahrady?“

„Jestli není zvyklá na návštěvy, nemusí nás přijmout,“ namítla Lucinda. Na jeho otázku ohledně zahrad nepovažovala za nutné odpovídat.

„Ach ano, ovšemže vás přijme. Velmi ráda se s vámi oběma seznámí, paní Babbacombeová.“

Lucinda tiše – a nesouhlasně – zavrčela. „To nemůžete vědět.“

Harry jí odvětil pouze úsměvem, jenž na okamžik rozsvítil jeho tvář.

Lucinda spolkla další jízlivou poznámku, která se jí drala na jazyk, a přinutila se odtrhnout oči od jeho širokého úsměvu, který ji dráždil, avšak zároveň čímsi přitahoval její pozornost.

Než aby zkoumala zajímavou tvář pana Lestera, otočila se na druhou stranu na nevlastní dceru s napůl omluvným a napůl povzbudivým pohledem v modrých očích. Chtěla jí dát najevo, že se nic neděje a že bydlení v domě lady Hallowsové nemusí být zase tak špatný nápad, ovšem s překvapením zjistila, že dívka po jejím boku žádné povzbuzení nepotřebuje. Heather Lucindinu rozmrzelost očividně nesdílela. Zdálo se, že je tomu přesně naopak.

Jakmile kočár pana Lestera vyjel z Newmarketu, kde byli na ulicích k vidění téměř sami muži, pookřála a vypadala spokojeně a dokonce mnohem uvolněněji než krátce po nehodě. Tváře lemované světlými kudrlinkami měla růžové a na rtech se jí vlnil zasněný úsměv. Buď Lucindin rozhovor s panem Lesterem vůbec nevníkala, nebo jí nijak nevadilo, že nebudou bydlet v přeplněném penzionu ve městě, ale místo toho zůstanou pár dní ve venkovském domě lady Hallowsové. Brala to jako příjemné zpestření, na které se očividně těšila.

Lucinda by změnu plánů možná přijala stejně bezstarostně jako Heather – pokud by o nich ovšem rozhodla sama a nebyla vystavena *násilné repatriaci*, jak tenhle únos pan Lester sám nazval.

*Veze nás do prostředí, kam podle něj patříme, pomyslela si v duchu sarkasticky. Vůbec nás nezná. Nic o nás neví. Jak může u všech svatých tedy vědět, do jakého prostředí patříme? A jak si dovoluje určovat, kam pojedeme?*

I kdyby měl stokrát pravdu v tom, že Newmarket není během dostihového týdne vhodný pro dámy, pořád to nic neměnilo na tom, že na tohle neměl právo.

Znovu ji napadlo, že by do něj mohla prudce strčit a shodit ho z kozlíku, protože to byla jediná možnost, jak by se mohla dostat k otěžím a převzít zpátky kontrolu nad svým životem. I podruhé tento nápad ale Lucinda zavrhla hned v zárodku. Nejenže by na to neměla dost sil a jenom by vyděsila Heather, ale především jako dobře vychovaná dáma nikdy neřešila potíže násilným způsobem. Další protestování se jí zdálo také zbytečné, a tak se rozhodla mlčet. Dokud



nedorazí na místo a nesetkají se s lady Hallowsovou, nemohou zkrátka dělat vůbec nic.

Lucinda zašilhala naposledy po otěžích, avšak vysoký štíhlý muž vedle ní je držel pevně v ruku, na nichž měl nasazené rukavice z měkké kůže. Už když jí pomáhal z převráceného kočáru, všimla si, že má dlouhé štíhlé prsty i dlouhé a štíhlé dlaně. Měl velmi hezké ruce, snad dokonce krásné. Při vzpomínce, jak se jí těmi svými půvabnými prsty dotkl a jak jí dlaněmi přešel po stranách ňader, když ji spouštěl z kočáru na zem, pocítila mrazení v zádech. Jeho dotyky byly překvapivě příjemné, což ji zároveň poněkud zneklidňovalo. Harry Lester v ní proti její vůli vyvolával pocity, jaké neznala a jenom tušila, co znamenají – nebo co by *mohly* znamenat.

A ani trochu se jí to nelíbilo.

Vůbec se jí to nelíbilo.

Vzbuzovalo to v ní nejistotu. Měla pocit, že kráčí po neznámé půdě. Nebo ještě spíš že se prochází po zrádných mokřadech s bažinami, do kterých je snadné spadnout, pokud si člověk nedává skutečně dobrý pozor.

„Hallows Hall,“ oznámil hluboký hlas vedle ní a vyrušil ji z jejích myšlenek.

Když Lucinda vzhlédla od jeho dlouhých štíhlých rukou, spatřila dvě otevřená křídla impozantní brány, do níž koně právě vjížděli. Cesta za branou byla lemovaná jilmy a vedla do mírného kopce, kde stromová alej skončila a před nimi se rozprostřela zvlněná, svěže zelená krajina svažující se k jezeru obklopenému rákosím a nádhernými vzrostlými stromy, jež musely v horkých dnech skýtat příjemný stín.

„Ach,“ vydechla překvapeně. „Jaká krása!“

Trávníky za jezerem se opět měkce zvedaly a na vrcholku kopcovitého terénu bylo usazeno malebné sídlo z kamene barvy medu. Po zdech domu se pnuly šlahouny vinné révy a růží, což Hallows Hall dodávalo na půvabu a vznešenosti.

Lucinda byla doslova okouzlena. Dokonce na malý okamžik zapoměla na svoji rozmrzelost a zvědavě se rozhlížela po okolí. Když projížděli kolem jezírka, pozdravilo je hejno kachen a v rákosí na protějším břehu zamávala křídly štíhlá popelavá volavka. Jen o chvíli později vystoupali koně na poslední kopec a zastavili před hlavním vchodem Hallows Hall.

Harry ještě ani nestačil seskočit z kozlíku, když se u kočáru objevil postarší čeledín. Tvářil se vážně a uctivě, jak by se od muže jeho postavení očekávalo, ale jeho oči prozrazovaly, že má z návštěvy radost.

„Vítám vás, pane Harry,“ uklonil se. „Protože se konají v Newmarketu dostihy, čekali jsme, že vás tento týden uvidíme.“

Harry se usmál. „Dobrý večer, Grimmsi. Je teta doma?“ zeptal se.

„Ano, je. Lady Hallowsová bude velmi potěšena, až vás uvidí, mladý pane.“ Muž se podíval na kozlík a krátce pokývl hlavou. „Dobrý večer, madam. I vám, slečno.“

Lucinda se krátce pousmála. Pocit okouzlení vystřídal záchvěv nostalgie. Hallows Hall v ní probudil dávno zapomenuté vzpomínky na dobu, kdy ještě žili její rodiče a ona stála teprve na prahu dětství a dospívání. Po jejich smrti se všechno změnilo.

Harry slezl z kozlíku a pomohl dolů nejprve Heather a pak také Lucindě. Když se podíval do její krásné tváře, všiml si, že má v očích posmutnělý výraz.

„Paní Babbacombeová?“ zeptal se tiše a nabídl jí rámě.

Lucinda si ho přeměřila rychlým nedůvěřivým pohledem, ale pak položila ruku na jeho předloktí a dovolila mu, aby ji vedl po schodech k hlavním dveřím. Když vystoupali na poslední schod, objevila se ve dveřích vysoká a velmi štíhlá dáma. Byla vyšší než Lucinda a rozhodně hubenější.

„Harry, drahý chlapče!“ pozdravila synovce sytým melodickým hlasem. „Doufala jsem, že přijedeš, a nezklamal jsi mě. Ale koho jsi to přivedl s sebou?“

Dáma upřela zrak na Lucindu a ta si uvědomila, že se dívá do velmi bystrých a inteligentních očí. Měly tmavě modrou barvu a prohlížely si Lucindu zvědavým pohledem.

Harry se nadechl k odpovědi, avšak lady Ermynt-rude Hallowsová mávla rukou a zarazila ho dřív, než stačil promluvit.

„Jsem já to ale nezdvořilá. Všechno mi povíš, Harry, ale nejprve pojdte dál, prosím.“ Lady Hallowsová ukázala směrem do haly a ukročila stranou, aby mohla návštěva vejít do domu.

Lucindu v hale okamžitě objala příjemná a teplá atmosféra a Heather podle výrazu obličeje zažívala podobné pocity jako její nevlastní matka.

Harry uchopil tetu srdečně za ruku, sklonil k ní hlavu a políbil ji na tvář. „Elegantní jako vždycky, Em,“ složil jí poklonu, zatímco si prohlížel její šaty v barvě modrozelených topazů.

Em rozšířila oči. „To je kompliment?“ opáčila lehce. „Od tebe?“

Harry stiskl její ruku. Teprve potom se otočil k Lucindě. „Dovol mi, teto, abych ti představil paní Babbacombeovou. Potkali jsme se na silnici před Newmarketem. Její kočár najel na kámen a převrátil se a já jsem měl tu čest jí pomoci ven. Byla zrovna na cestě do města a plánovala nocovat v jednom z hostinců, ale přemluvil jsem ji, aby změnila názor a chvíli ti dělala společnost. Newmarket je plný džentlmenů, kteří přijeli na dostihy, a na Hallows Hall to pro ni bude mnohem pohodlnější. Paní Babbacombeová s radostí souhlasila, tetičko, že tě potěší svou přítomností.“

Lucinda počastovala Harryho letným chladným pohledem, ale kousavou poznámku na jeho adresu z pochopitelných důvodů spolkla.

„Ale to je báječné!“ vyhrkla Em s nepředstíranou radostí a vzala Lucindu za ruku. „Bylo od tebe skutečně velmi prozíravé, Harry, že jsi přivezl paní Babbacombeovou sem. Má drahá, tady na venkově jsou dny dlouhé a já jsem šťastná za každé rozptýlení. Můj synovec má pravdu. V době dostihů nemůžete bydlet ve městě. Rozhodně ne.“

Lucinda se jen chabě pousmála.

„A kdo je tahle krásná mladá dívka?“ podívala se lady Hallowsová na Heather.

„To je moje nevlastní dcera Heather Babbacombeová,“ představila ji Lucinda

Heather se usmála a udělala malé pukrle.

Stará dáma k ní natáhla ruku, vzala její bradu mezi prsty a zvedla jí hlavu. „Hm... Milá a půvabná

tvářička. Kolik vám je? Sedmnáct? Za dva roky budete ozdobou společnosti, drahoušku.“ Em pustila ruku dolů a obrátila se zpátky na Lucindu. „Babbacombeová... Babbacombeová... Jste příbuzné s těmi Babbacombeovými ze Staffordshiru?“

Lucinda se usmála. „Pocházíme z Yorkshiru,“ odpověděla. Když lady Hallowsová pokrčila rameny, dodala: „Než jsem se vdala, jmenovala jsem se Giffordová.“

„Giffordová?“ opakovala Em a tmavě modrýma očima zkoumala Lucindinu tvář. Náhle se její obličej rozzářil. „*Nebesa!* Myslím, že jsem na to přišla. Vy musíte být dcera Melrose Gifforda. A jestli ano, vaše matka byla Celia Parkesová! Mám pravdu?“

Lucinda překvapeně přikývla. Stará dáma rozpráhla ruce a vřele ji objala.

„Milostivé nebe, dítě!“ vydechla lady Hallowsová. „Taková báječná náhoda! Jen považte, vždyť já jsem znala vašeho otce. Byla jsem blízkou přítelkyní jeho starší sestry, ale znala jsem celou rodinu. Po tom skandálu jsme toho o Celi a Melroseovi slyšeli už jenom velmi málo, avšak po vašem narození nám poslali oznámení.“

„Opravdu?“ nemohla tomu Lucinda skoro uvěřit.

Lady Hallowsová znala její rodiče? Hallows Hall jí rázem připadal ještě mnohem útulnější a přátelštější než před chvílí.

Em nakrčila nos a nesouhlasně dodala. „Vaše prarodiče na obou stranách bohužel neobměkčilo ani vaše narození, má milá. Měli tvrdé hlavy a zůstali zatvrzelí.“

Harry zamrkal a pohlédl z tety na Lucindu a zase na tetu. Bylo zjevné, že se v tom množství informací o jemu neznámých lidech nedokáže pořádně

zorientovat. Lucindě to neušlo a hlavou jí blesklo, co by si asi myslel o jejich starém rodinném skandálu, kdyby znal všechny podrobnosti.

Ne že by na jeho názoru nějak záleželo.

„Jaká báječná náhoda,“ nepřestávala se rozplývat Em nad tímto nečekaným setkáním. „Nikdy bych si nepomyslela, že budu mít takové štěstí a spatřím dceru Celie a Melrose na vlastní oči. Už nás nezůstalo mnoho, kdo by si na ty dávné časy pamatoval. Budete mi muset vyprávět celý příběh, drahoušku. Hořím zvědavostí. Avšak nejprve vám Fergus vezme zavazadla a já vám ukáži vaše pokoje. A pošlu vám do nich čaj, musíte se po cestě trochu občerstvit. Večeře se podává přesně v šest, takže máte dost času na malý odpočinek. Ale pak mi všechno povíte.“

„Velmi ráda, lady Hallowsová,“ přikývla Lucinda.

Em se podívala na Harryho. „Předpokládám, že ty se na večeři nezdržíš a vrátíš se do Newmarketu, nebo se pletu?“

Harry byl v pokušení odpovědět, že se teta mylí a že odjede až po večeři. Lucinda Babbacombeová byla krásná žena a jemu se ještě nechtělo vzdávat se její společnosti. Něco mu ale říkalo, že by to nebylo moudré a vlastně ani zdvořilé. Měl by dát tetě a paní Babbacombeové prostor, aby si mohly popovídat bez jeho přítomnosti. Proto nakonec zavrtěl hlavou.

„Ne,“ odvětil, „já se dnes na večeři nezdrším. Chtěl bych co nejdříve ustájit koně, aby si do závodů stáčili odpočinout. Stavím se někdy v průběhu týdne.“

Em přikývla. „Dobře, chlapče, budu se na tebe těšit. Teď nás omluv. Půjdu dámám ukázat jejich pokoje.“

„Ovšem. Hezký večer, teto. Dámy,“ uklonil se krátce před Lucindou a Heather.

Lucinda se nadechla a zadívala se mu do očí. „Chtěla bych vám ještě jednou poděkovat, pane Lester, že jste nám na cestě pomohl. I za nabídku přístřeší v tomhle krásném domě vaší tety. Bylo to od vás velmi laskavé.“

Rty se mu zvlhnuly do úsměvu, jenž jí znovu způsobil mrazení v zádech.

Harry ji vzal za ruku, kterou mu na rozloučenou podala, a s očima upřenýma do jejích ji zvedl ke rtům. „Bylo mi potěšením, paní Babbacombeová,“ řekl tiše a přitiskl rty na jemnou kůži jejích prstů. Rozšíření černých panenek mu bylo dostatečnou odměnou za drobné komplikace, které mu její záchrana způsobila. Lehce se usmál a dodal: „Postarám se o to, aby vaši lidé věděli, kde vás najdou. Jsem si jistý, že za vámi na Hallows Hall dorazí ještě před setměním.“

Lucinda nepatrně přikývla, ale nevyvinula žádné úsilí, aby se vymanila ze sevření jeho prstů. „Ještě jednou vám děkuji, pane Lester.“

„Jak jsem řekl, bylo mi potěšením. Nestojí to za řeč. Doufám, že se znovu setkáme. Pokud se naše cesty zkříží v tanečním sále, mohu doufat, že mi věnujete valčík?“

Lucinda laskavě souhlasila. „Ano – jestliže nás náhoda svede na jeden bál.“

Harry měl nutkání ji ještě jednou políbit na prsty, ale naštěstí si rychle uvědomil, že by to bylo velmi nevhodné a zcela jistě by to neuniklo bystrému zraku jeho tety Em. Kromě toho mu došlo, že stojí jen krůček od pasti, před kterou právě utekl z Londýna.

Paní Babbacombeová na něj možná nelíčila cíleně, jako to dělaly všechny ty dračice ze *société*, ale její ženské přednosti byly stejně silnou zbraní. Měkké křivky jejího těla a krémová pleť se mu stačily dostat pod kůži, a to vedle ní jenom chvíli seděl na kozlíku.

Pustil její ruku, uklonil se a pokývl na Em. S posledním letmým pohledem na Lucindu se otočil a vykročil dlouhým ladným krokem ze dveří.

Lucinda se za ním dívala, dokud se dveře nezavřely. Em pozorně studovala její tvář.

„Agatha je se mnou odjakživa,“ vysvětlovala Lucinda lady Hallowsové. „Když jsem se narodila, byla služebnou mé matky. Amy pracovala jako pomocná služebná v domě mého zesnulého manžela. Když jsme s Heather po smrti pana Babbacombea Grange opouštěly, vzaly jsme Amy s sebou, aby měla Agatha pomocníci. Teď Agatha učí Amy všechno, co musí umět komorná mladé dámy, aby se Amy dokázala o Heather a její garderobu a vlasy postarat sama.“

„Zvládá to velmi dobře,“ podotkla Heather.

Lady Hallowsová pokývala hlavou.

Lucinda, Heather a teta pana Lestera právě seděly v jídelně a dopřávaly si výbornou večeři. Agatha, Amy, Sim a Joshua dorazili asi před hodinou půjčeným vozem, který pomohl obstarat Dawlish. Zatímco první tři jmenovaní se už mohli těšit z pohodlí Hallows Hall, Joshua se vrátil zpátky do Newmarketu, aby zajistil opravu rozbitého kočáru.

Agathu si vzala pod svá křídla hospodyně paní Simmonsová, která Lucindině služebné ošetřila a převázala poraněný kotník a uložila ji na pohodlné sofa



s výhledem do zahrady. Na Amy tak zbyly všechny povinnosti. Musela Lucindě a Heather pomáhat s oblékáním na večeri. Tohoto důležitého úkolu se zhostila s vyznamenáním a k naprosté spokojenosti všech.

Em na šatech Lucindy a Heather rozhodně neshledala nic, co by stálo za jakoukoli výtku. Amy byla na svou práci osobní komorné již dobře připravena.

„Nuže,“ řekla lady Hallowsová a pohybem ruky naznačila Fergusovi, který je obsluhoval, aby jí přinesl mísu s polévkou. „Můžete začít se svým příběhem, drahoušku. Ale nic nevynechejte. Chci o vás vědět úplně všechno.“

Její upřímná žádost byla prosta jakékoli nezdvořilosti a hrubosti. Lucinda se usmála, spolkla poslední sousto polévky a odložila lžíci vedle talíře. Lady Hallowsová si nalila ještě jednu naběračku a Heather si k Fergusově radosti rovněž polévku přidala.

„Jak sama víte,“ začala Lucinda, „moji prarodiče z obou stran nepřáli sňatku otce a matky a přerušili s mými rodiči všechny styky. Já jsem proto bohužel prarodiče nepoznala, takže vám o nich nemohu vůbec nic povědět. Moji matku velmi trápilo, že její ani otcovi rodiče nechtějí poznat svoji vnučku.“

Em pokývla chápavě hlavou.

„Když došlo k té tragické nehodě a rodiče zemřeli, bylo mi čtrnáct let,“ pokračovala Lucinda. „Našemu starému rodinnému právníkovi se naštěstí podařilo sehnat adresu matčiny sestry, mojí tety, a ta souhlasila, že se mě ujme.“

„Ach ano,“ poznamenala Em s přimhouřenýma očima. „Celia měla sestru, vzpomínám si na to. Cora Parkesová? Jmenovala se tak?“